

Om det i alle ſine Enkeltheder er fuldt rigtigt, eller om der ikke ſkulde ſøjes noget mere til, er maafte et ſtort Spørgsmaal; men i alt Fald foretkommer det mig, at det for enhver, der kender blot en lille Smule til den Sag, maa være indlyſende, at en Ordning af det Forhold, der er omtalt i § 1, er der Grund til at give, og hvad det Forhold angaar, ſom er omtalt i § 2, har det jo ſtor Betydning ikke alene for Biavlerne og iſær for Smaaſolk, der ere Biavlere, og ſom have lidt af Jorden, men ogſaa for omboende Naboer. Det har alſaa Betydning til bægge Sider. Man kan jo heller ikke have noget imod at faa en Lovgivning, der ſikrer imod Bedragerier paa dette Omraade og paa en god og retſærdig Maade yder Beſkyttelſe. Biavlerjagen har ſom ſagt megen Inter-eſſe for en ſtor Del af Befolkningen, og ikke mindſt for Smaaſolk paa Landet. Jeg har derfor, og da der er rettet en Opfordring til mig om for mit Vedkommende at anbefale denne Sag, ikke villet undſlaa mig for at anmode den ærede Miniſter om at tage ſig ſaa godt ſom muligt af Sagen og ſe at faa en praktiſt Lovgivning derom til Gavn baade for Biavlerne og for andre Medborgere, der bo i Nærheden af Biavlerne. Med diſſe Bemærkninger ſtal jeg give Udvalgets Indſtilling min Tilſlutning. Da hele Udvalget har foreſlaaet at henviſe Andragendet til Miniſteren, forudsætter jeg, at ingen i Tinget har noget imod at ſtemme for Henviſningen.

Bjerre: Jeg vil meget ønske, at den ærede Indenrigsminiſter vil tage Andragenderne under Nr. 8 og 9 under nøje Overvejelse. Jeg finder det aldeles uforſvarligt at lade denne Sag trække i Langdrag, uden at der gøres noget derved. Man ved ikke, hvem der har Ret eller Uret, men medens Striden ſtaar paa, er der mange Menneſker, der lide derunder, og jeg synes derfor, at den ærede Miniſter bør ſørge for at bringe en eller anden Ordning i Stand. Der herſker nu næſten Anarki i dette Forhold. Naar Fiſterne ville fiſke, ſiger man til dem: Det maa I ikke gøre, og ſaa bliver der formelig Krig. En ſaadan Tilſtand kan ikke vedblive. Det ærede Medlem fra Randers (Lüttichau) ſagde, at Øſtenfeldt ikke

var bleven velhavende derved, og det er meget rigtigt, men jeg tror ogſaa, han har været noget for nervøs med at varetage ſin Inter-eſſe. Han har ligefrem ført Krig, har holdt et helt Mandſtab, en 5—6 Mand, og ladet dem holde Vagt for at ſnappe Fiſterne op. Nu ſer jeg, at han har ſaaet Gendarmer til at fare op og ned ad Gudenaalen og varetage ſin Inter-eſſe. Tilſtanden er ſaa abnorm, at den ikke bør vedblive, og det kan jo være længe, før diſſe Proceſſer komme til Højesteret, maafte 1 eller 2 Aar, og det er umuligt, at det kan vedblive ſaaledes i al den Tid. Jeg vilde derfor meget ønske, at den ærede Miniſter vilde ſnareſt muligt paa en eller anden Maade ſørge for en Ordning; thi der trænges meget til en ſaadan, idet diſſe mange Fiſkere ſandelig ikke kunne være tjente med at vente. De have ſtøttet deres Andragende paa, hvad de ere vante til, en Ret, ſom nu er bleven berøvet dem ved Underretten, ſkønt det synes, at Overretten er for dem, og det maa dog anſes for uforſvarligt. Naar det ærede Medlem fra Randers talte varmt for Fiſterne, takker jeg ham derfor, men jeg vil meget opfordre ham til at gøre ſin Indflydelse gældende over for Amtmanden, ſaa at denne ſtiller ſig venlig over for Fiſterne; thi det ærede Medlem for Præſto Amts 3dje Valgfres (Veth) har Ret i, at denne Embedsmand har taget Parti for den ene mod de mange ſmaa. Da det ærede Medlem fra Randers viſtnok er en indflydelsesrig Mand over for Amtmanden, vil jeg ønske, at han vil gøre ſin Indflydelse gældende hos ham ſaaledes, at der gennem Amtmanden kan ydes Fiſterne en Underſtøttelſe, ſaaledes at de kunne faa deres Sag bedre frem. Jeg tror, at det ærede Medlem vil gøre Fiſterne en bedre Tjenelſte dermed end ved at tale deres Sag ganſke i Almindelighed. Jeg ſlutter med at udtale det Haab, at der vil blive gjort noget ved denne Sag, da Fiſterne ikke kunne være tjente med, at den bliver trukken i Langdrag.

Sørdum: Jeg vil inderlig gjerne være enig med det ærede Medlem fra Ribe (Sens Buſſ) i Afſtemningen over denne Sag, og det foretkommer mig i ørigt ogſaa, at vi ere enige, thi jeg har i mine Bemærkninger ikke omtalt andet end de Københavnſke